

Publicerad 2016-02-06 00:46 av Millner

Novell baserad på Cornelis Vreeswijks låt

Logdansen (Balladen om herr Fredrik Åkare...)

Det var väl någon gång i mitten på 1940-talet skulle jag gissa. I ett annat Sverige än det som är idag, en annan värld än den som är idag, och en tid som snart kommer att vara bortglömd. Det var en ljum sommarkväll med blå himmel.

Där gick en ung flicka vägen fram med några väninnor. De pratade och skrattade och var mycket uppspelta för det var inte varje kväll de kunde gå på logdans. Cecilia hade lovat mor att vara en skötsam flicka som inte skulle göra annat än att dansa med männen som bjöd upp henne. Mor hade sagt åt henne att akta sig, och då skulle hon göra det också. Hennes väninnor tänkte dock inte vara lika lydiga som hon. De hade nog tänkt få med sig en älskare hem efter dansen. Cecilia fantiserade ofta om det, liksom alla flickor, men ikväll skulle hon dansa. Bara dansa. Mor behövde inte vara ängslig.

På väg till Öckerö loge var också en man. Fredrik hette han. Han drev ett åkeri i staden. Han hade haft många kvinnor i sina dagar. Nu började han bli gammal, men han var fortfarande stilig och charm hade han gott om. Han hade tagit sig ett par öl innan han började gå mot logen. Hans liv bestod inte i så mycket mer än alkohol och kvinnor. Det var de två tingen som gjorde livet värt att leva. Fredrik ville ha en kvinna i armarna inatt också. Han skulle finna sig en väldigt snart. Det var han säker på. Han hade väldigt gott självförtroende.

Cecilia hade inte hittat någon att dansa med ännu. Hon stod och lyssnade till den underbara musiken som hördes långväga från logen. Musikerna spelade som i trans och de som inte dansade stampade takten så att man kunde tro att golvet skulle gå sönder under dem. Väninnorna som följt med Cecilia blev nästan omedelbart uppbjudna av pojkar och försvann ut i den livliga dansen. De hade inte tid med henne längre. Flickorna talade inte med varandra förrän nästa dag. Då hade också Cecilia mycket att berätta. När hon hade stått för sig själv en stund och njutit av de vackra tonerna som kom från dragspel och bas stegade plötsligt Fredrik fram till henne, fast hon hade ju ingen aning om att det var han. Hans ögon hade snabbt fallit på henne och blicken var hungrig. Han tänkte, att henne skulle han ha. Vackrare flicka hade han aldrig någonsin sett. Aldrig. Cecilia var så otroligt grann att se på, med guldgult hår som svallade nerför ryggen i stora lockar. Hennes ögon var gnistrande gröna och hennes läppar såg ut att vara mycket trevliga att kyssa. Han undrade om han skulle få göra det, eller rättare sagt när han skulle få göra det. Fredrik var ganska karsk, han.

- God afton. Vad heter fröken?, frågade han artigt Cecilia som genast blev förlägen.

- Cecilia. Cecilia Lind., svarade hon med ett leende han tyckte mycket om.

- Söta fröken Cecilia Lind, får jag lov?

Hon tog hans hand när han sträckte ut den mot henne och kände plötsligt att hon rös när de dansade kind emot kind till en lugnare melodi. Det var ljuvligt, och Fredrik var stilig som få. Hon visste inte att det kunde kännas så här underbart att dansa. Fredrik hade fört många kvinnor i såväl vilda som lugna danser, det märktes. Han kunde föra Cecilia precis vart han ville. Hon var alldeles lyrisk. Måtte musikerna aldrig sluta

spela, tänkte hon.

Hon kunde svänga runt på logen med Fredrik hur länge som helst. Allt var så rysligt spännande, tyckte den unga Cecilia som inte hade varit på så många logdanser förut. Hon blundade och bara njöt. Hennes eleganta kavaljer snurrade plötsligt henne runt, och hon följde med lätt som en vind. För en kort stund kände hon det som om hon svävade ovanför golvet. Kanske hon gjorde det också. Skorna klapprade mot trägolvet då hon virvlade in i Fredriks famn igen. Nu lät han sina händer fara ner mot hennes smala midja. Hon rös på nytt av hans närhet. Det var inte bara musiken hon kunde känna i sin kropp. Fredrik böjde sig fram och viskade några fagra ord i hennes öra. Ord som hon aldrig hade trott att någon någonsin skulle viska till henne. Rodnadens flammor steg upp i hennes ansikte. Kinderna blev rosiga. Hon trodde att hon skulle domna av vilken sekund som helst, men som tur var lyckades hon hålla sig på fötterna.

- Du doftar så gott., viskade den farligt charmige Fredrik och snusade vid hennes hals. - Och du dansar så bra!

Fredrikhöll kvar händerna om Cecilias midja, även om han nog helst av allt hade velat lyfta dem upp mot hennes trinda barm. Det kunde han vänta med. Det var viktigt med tålmod när man hade med kvinnor att göra. Det visste han. Han hade ett bra och långt tålmod och kunde ta sig mer tid med Cecilia sedan. Hon skulle nog inte säga nej till honom. Han måste bara se till att han hade henne där han ville ha henne. Det var emellertid ganska lätt att få henne dit.

- Vad du är vacker, Cecilia Lind!

Sommarkvällen övergick snart till tidig sommarnatt. Det var dags för alla på Öckerö loge att dansa en sista dans. Fredrik hade inte släppt Cecilia på hela kvällen. Hon ville aldrig att han skulle släppa henne heller, men allting har ett slut. Även deras fantastiska dans, som Cecilia sent skulle glömma. När den unge basisten hade knäppt till på strängarna för sista gången, fylldes hela logen av ett trivsamt sorl. Alla som dansade på logen ikväll var mycket glada och nöjda. Här var det alltid trevligt att vara. Folk brukade stanna kvar efter festligheterna, bara för att umgås och ha trevligt med varandra. Några kunde supa sig ganska fulla och somna under natthimlen. Fredrik brukade också stanna vid logen ibland men inatt skulle han följa Cecilia. Den sagolikt vackra Cecilia. De visste inte riktigt var de skulle ta vägen. De bodde så nära varandra ändå.

Cecilia var mycket lycklig. Fredriks arm vilade tryggt om hennes hals. Han visste att han hade henne som i en liten ask. Månen var full och glasartad och lyste gul på dem då de lämnade Öckerö loge och sorlet bakom sig. Cecilia blev ännu vackrare i månljuset, tyckte Fredrik. Hon såg ut som en riktig ängel. En ängel som han snart skulle få. Han väntade tålmodigt.

Vägen från logen till Cecilias hus var ganska lång, Nu hade de gått en bra bit av den. Fredrik hoppades att det inte skulle vara alltför långt kvar. Cecilia kände att hon var spänd. Det var den sorts spänning som varje ung flicka känner när hon är i sällskap med en man. Hon hade ingen aning om att han var såpass gammal att han hade kunnat vara hennes far. Han såg faktiskt ganska ung ut och det var något han drog nytta av. Det halvlånga svarta håret skiftade i grått vid tinningarna men det syntes ju inte nu när det var natt och mörkt. Huden hade fått några obetydliga rynkor. Han tyckte själv att han var stilig. Han var det dock inte för evigt,

även om han önskade att han skulle vara det. En dag skulle det inte vara lika lätt för honom att fånga kvinnor, men ikväll hade han Cecilia Lind vid sin sida. Hon skulle snart glömma vad hennes ängsliga mor hade sagt åt henne mer än en gång.

- Var försiktig ikväll, Cecilia.

Nu var det nära. Mycket nära. Fredrik log ett nästan osynligt leende då han för hundra gången tänkte att Cecilia snart skulle vara hans. Han hade haft en otrolig tur. Någon hade kunnat se henne och bjuda upp henne före honom. Då hade han inte haft en chans. Då hade han inte fått sno sig om henne. Nu gick hon här bredvid honom. Han visste att han inte behövde vänta länge till. Det var snart dags. Ovanför honom och Cecilia badade månen i ett stort hav av glödande stjärnor som sakta gled fram över himlavalvet. Fredrik såg stjärnorna speglas i Cecilias underbara ögon som strålade mot honom. Hennes bländvita leende förtrollade honom. Det förtrollade honom verkligen. Han höll på att spricka av längtan och visste inte vad han skulle ta sig till om han inte fick ta henne i sina armar snart, för det visste han ju att han skulle få göra. Hans långa och bra tålamod höll på att ta slut nu. De gick och gick och gick. Förbi klungor av hus med sovande familjer och förbi Fredriks åkeri. Där fanns det inte så många bilar. Förbi den stora fabriken där det stank så fruktansvärt. Fredrik klafsade med sina skor i vattenpölarna som hade gjort vägen lerig efter hällregnet förra natten. De var svåra att undvika. Han surnade till. Det var vatten precis överallt, och snart var hans skor mer bruna än svarta.

Plötsligt pekade Cecilia mot en stor och fin gård som låg ett stycke framför dem.

- Där bor jag., förklarade hon.

- Vad fint, sa han. Han blev riktigt imponerad av gården. Cecilias föräldrar måste vara förmögna, tänkte han. Gården hade ju till och med en fin trädallé. Det vita huset såg ut att vara gammalt, och i alla fönster hade man släckt. Cecilias yngre bror och föräldrarna hade gått och lagt sig för länge sedan. På den enorma tomten fanns det bärbuskar och ett äppelträd, men äpplena växte inte så bra på det, och inte blev det många heller. Däremot växte det mycket bär på alla bärbuskarna. Krusbär och svarta och röda vinbär. Cecilias mor hade också några rosenbuskar. Gräsmattan var täckt av småblommor.

- Ska jag följa dig till grinden?, undrade Fredrik, som gjorde sitt allra bästa för att dölja att han skalv av upphetsning.

- Gärna., log Cecilia och trollband honom med sitt änglaleende än en gång. Gruset knarrade under deras skor då de sakta vandrade upp till Cecilias grind. När de var framme vände sig den blyga unga flickan mot den äldre och självsäkre mannen.

- Nu vill jag bli kysst., sa Cecilia Lind.

Inte brydde han sig om att han kysste en flicka som fortfarande bara var ett barn. Ett barn som inte visste så mycket om de vuxnas lekar. Hon var blott sexton år, skulle snart fylla sjutton. Hon hade knappt kysst en pojke förut, och här stod han och smutsade ner den oskuldsfulla Cecilia, ren som en blomma, skygg som en hind. Fredrik visste nog inte vad ett samvete var för någonting eftersom han väl aldrig haft något själv. Han bara tog för sig av det han fick. Cecilia kanske trodde att det var fråga om kärlek där ute vid grinden, men ack, så sårad hon skulle bli om hon trodde det. Fredrik var inget annat än en gubbsjuk slyngel, men hon trodde ju säkerligen att han tyckte om henne, att han älskade henne. Ung och naiv som hon var. Den gamla

karlen borde ha vetat hut och skämts ögonen ur sig. Han hade inte mycket skam i kroppen, den lystne åkaren.

Och stjärnorna vandrar över himlavalvet än idag, och timmarna flyr fortare och fortare. Fredrik blev gammal men månen är ny. Fredrik blev gammal men kärleken är blind.

- Kyss mig igen!, sa Cecilia Lind

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Millner med Poeter.se id #45521 innehar upphovsrätten